

MAUR M. BOIX I SELVA
1919-2000

La tarda del 9 de setembre de 2000 va morir a la infermeria de Montserrat, després d'una llarga malaltia, el pare Maur M. (Joan de nom de fonts) Boix i Selva, nascut a Barcelona el 7 de maig de 1919. De família benestant, fill de Josep M. Boix i Raspall, director de la Caixa

fins al final de la guerra civil, i germà del poeta i traductor Josep M. Boix i Selva i del sociòleg Emili Boix i Selva, va estudiar el batxillerat al col·legi del Sagrat Cor de Jesús dels jesuïtes, al carrer de Casp de Barcelona, i començà els estudis universitaris a Barcelona mateix, a la Facultat de Ciències (secció d'Exactes). Els interrompé, però, a causa de la guerra, durant una part de la qual exercí de mestre en un poblet, i després es decidí a passar a la Facultat de Filosofia i Lletres (secció de Filosofia), on es llicencià el 1943. Tingué com un dels seus mestres més estimats Xavier Zubiri, que l'introduí a la filosofia moderna. El 1942, un any abans d'acabar la carrera, havia ingressat al monestir de Montserrat, on professà el 1944. Aleshores s'interessava per la poesia i en va escriure alguns llibres, que ell mateix va destruir o que han romàs inèdits, llevat de les peces publicades en alguna antologia.

Ordenat sacerdot el 1949, l'any següent va ampliar estudis a Suïssa, on seguí alguns cursos de filologia romànica a la Universitat de Friburg. Alhora hi aprofundí en el coneixement del francès i aprengué una mica d'alemany, i hi tingué contactes amb el doctor Carles Cardó, amb Ramon Sugranyes de Franch i amb Rafael Patxot i Jubert. Aviat fou nomenat secretari de l'abat Aureli M. Escarré, càrrec que exercí amb abnegació i amb extrema fidelitat del 1953 al 1969. Durant uns quants anys, a partir del 1956, fou també director tècnic d'estudis de l'Escolania de Montserrat i en diversos períodes féu classes de filosofia, de matemàtiques, de català i d'altres matèries als escolans i als joves monjos.

El 1962 substituï provisionalment el pare Jordi M. Pinell com a consiliari de la revista mensual *Serra d'Or*, en aquells moments pràcticament l'única revista d'informació general tolerada en català, i a partir del 1964 n'exercí formalment la direcció fins al desembre de 1994. Durant tot aquest temps li tocà de tirar endavant la revista en uns moments molt difícils, plens de problemes amb la censura de Madrid i de Barcelona, i hagué de fer un esforç constant per mantenir-hi la cohesió interna i el consens tant quan era pràcticament l'única plataforma cultural possible en català com quan, després de la mort del general Franco, anaren sorgint noves publicacions, sovint de vida molt precària, i s'anaren polaritzant les posicions polítiques i les diverses opcions. Durant els anys seixanta —i fins al 1971— s'encarregà també, ajudat pel pare Martí Roig i pel senyor Jordi Úbeda, gerent de *Serra d'Or*, de la direcció de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, ja aleshores bicèfales entre Montserrat i Barcelona. El desembre de 1966 fou nomenat prior de l'abat Cassià M. Just i exercí aquest càrrec fins al 1978, que fou nomenat provisor de la província hispànica de la Congregació benedictina de Subiaco (fins al 1980).

Excel·lent coneixedor del català i bon estilista, va publicar un nombre considerable d'articles a *Qüestions de vida cristiana* i sobretot a *Serra d'Or*, però el seu tarannà detallista i indecís impedí que arribés a escriure obres extenses. Així i tot, va publicar l'opuscle *Què és Montserrat* (1957), molt divulgat, objecte de diverses refoses i traduït a molts idiomes; l'antologia *Llibre de la Mare de Déu de Montserrat*, a l'Editorial Selecta (1950); el recull d'homilies, pronunciades a la basílica de Montserrat, *Convidats a creure* (1977), i l'antologia comentada de textos de l'abat Escarré *Montserrat és vostre* (1978). Va traduir igualment el segon llibre dels *Diàlegs*, de Gregori el Gran, que aparegué en una edició de bibliòfil (1955), i, en col·laboració amb altres monjos, la *Regla de sant Benet*, reeditada —i modificada— diverses vegades a partir del 1966.

Ja des dels seus anys de formació monàstica es dedicà a resseguir les petjades de Jacint Verdaguer a Montserrat i publicà diversos treballs importants, a *Serra d'Or*, a l'*Anuari Verdaguer* i en altres indrets, sobre aquest tema. Treballà durant molt de temps per establir una edició crítica de les obres verdaguerianes sobre Montserrat, que primer destinava a la «Biblioteca Serra d'Or» de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i que, finalment, vam decidir d'incloure a les *Obres completes* de Verdaguer promogudes per Ricard Torrents i altres

membres de la Societat Verdaguer, a la qual també pertanyia el pare Maur. Amb un gran esforç aconseguí d'enllestir-ne un volum, *Montserrat*, que aparegué el 1997, i en deixà molt avançat el segon i darrer, amb una introducció general a tots dos volums.

En morir, va deixar igualment inèdites unes memòries inacabades, titulades *Cops d'ull al retrovisor*, que consten de gairebé quatre-cents capítols, que expressament no segueixen cap ordre temàtic ni cronològic. Esperem que seran publicades durant el 2001 a la «Biblioteca Serra d'Or». Deixà també a l'ordinador, transcrit i anotat amb cura, l'interessant epistolari que tenia amb Salvador Espriu, sobre temes de *Serra d'Or* i sobre moltes altres coses, que en aquest moment encara sembla prematur de donar a conèixer d'una manera completa.

JOSEP MASSOT I MUNTANER
Abadia de Montserrat i
Institut d'Estudis Catalans